

394L0067

31.12.94

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA OFFICIELLA TIDNING

Nr L 365/34

RÅDETS DIREKTIV 94/67/EG

av den 16 december 1994

om förbränning av farligt avfall

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 103s.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 189c i fördraget⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Enligt artikel 130r i fördraget syftar målen med gemenskapens miljöpolitik i synnerhet till att förorening skall förebyggas, att förorening företrädesvis bör hejdas vid källan och att principen "förorenaren betalar" tillämpas.

I rådets resolution av den 7 maj 1990 om avfallspolitik⁽⁴⁾ uppmanas kommissionen att snarast möjligt färdigställa sina förslag om förbränningsanläggningar för industriavfall.

Förbränning av farligt avfall ger upphov till utsläpp som kan orsaka förorening och därigenom skada människors hälsa och miljön, om de inte kontrolleras ordentligt. I vissa fall kan gränsoverskridande förorening uppstå.

Förebyggande åtgärder krävs därför för att skydda miljön mot farliga utsläpp från förbränning av farligt avfall.

De nuvarande olikheterna i nationella bestämmelser om förbränningen av farligt avfall, och i vissa fall avsaknaden av sådana bestämmelser, motiverar åtgärder på gemenskapsnivå.

I enlighet med artikel 130t i fördraget skall tillämpningen av detta direktiv inte hindra någon medlemsstat från att behålla eller införa strängare bestämmelser om miljöskydd som är förenliga med fördraget.

Enligt artikel 4 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽⁵⁾ skall medlemsstater vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att miljön skadas. I detta syfte fastställs i artikel 9 i nämnda direktiv att varje inrättning eller företag som behandlar avfall måste erhålla ett tillstånd från de behöriga myndigheterna som bl. a. anger de försiktighetsåtgärder som skall vidtas.

I artiklarna 3 och 4 i rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁽⁶⁾ föreskrivs att tillstånd måste lämnas för industrianläggningar som tillhör de förtecknade kategorierna, bl. a. avfallsförbränningsanläggningar, innan de tas i drift.

Syftet med de förbränningsanläggningar som uppförs och drivs i enlighet med detta direktiv är att genom en oxidationsprocess minska riskerna för förorening i samband med farligt avfall, att minska kvantiteten och volymen avfall och att producera restprodukter som kan återanvändas eller bortskaffas på ett säkert sätt.

För ett gott miljöskydd krävs det att lämpliga driftvillkor och gränsvärden för utsläpp från förbränningsanläggningar för farligt avfall fastställs och upprätthålls inom gemenskapen. När det gäller utsläpp av dioxiner och furaner är det nödvändigt med särskilda bestämmelser, eftersom det är nödvändigt att begränsa sådana utsläpp med hjälp av den mest avancerade tekniken.

För att det skall vara möjligt att säkerställa att gränsvärdena och riktvärdena för utsläpp av miljöskadliga ämnen följs måste högkvalitativa mätmetoder användas vid kontroll av utsläppen.

(¹) EGT nr C 130, 21.5.1992, s. 1.

(²) EGT nr C 332, 16.12.1992, s. 49.

(³) Europaparlamentets yttrande av den 10 mars 1993 (EGT nr C 115, 26.4.1993, s. 90). Rådets gemensamma ståndpunkt av den 11 juli 1994 (EGT nr C 232, 20.8.1994, s. 35) och Europaparlamentets beslut av den 17 november 1994 (EGT nr C 341, 5.12.1994).

(⁴) EGT nr C 122, 18.5.1990, s. 2.

(⁵) EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

(⁶) EGT nr L 188, 16.7.1984, s. 20. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

Det är nödvändigt med en integrerad insats för att skydda miljön mot utsläpp i samband med förbränning av farligt avfall. Följaktligen får vattenhaltigt avfall från rening av rökgaser släppas ut först sedan det behandlats separat för att begränsa överföringen av förorening från en del av miljön till en annan. Särskilda gränsvärden för utsläpp av miljöskadliga ämnen i sådant vattenhaltigt avfall bör fastställas inom två år från ikraftträdandet av detta direktiv.

Det bör fastställas bestämmelser som omfattar fall då gränsvärdena för utsläpp överskrids samt fall då tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar och felfunktioner uppstår i reningsutrustningen.

Förbränning av farligt avfall i anläggningar som inte i första hand är avsedda för förbränning av farligt avfall bör inte tillåtas orsaka ökade utsläpp av förorenande ämnen i de rökgaser som härrör från sådan förbränning och följaktligen bör lämpliga begränsningar gälla detta fall.

För ett bättre skydd av människors hälsa och miljön krävs det att befintliga förbränningsanläggningar snabbt anpassas till de gränsvärden för utsläpp som fastställs i detta direktiv, så att inte mängden farligt avfall som lämnas till sådana anläggningar ökar.

En kommitté bör tillsättas för att bistå kommissionen med att genomföra detta direktiv och att anpassa det till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

Rapporterna om genomförandet av detta direktiv är viktiga för att hålla kommissionen och medlemsstaterna underrättade om de framsteg som görs vad avser metoder för att begränsa utsläpp.

Förslag till reviderade gränsvärden för utsläpp och därmed sammanhängande bestämmelser i detta direktiv bör lämnas till rådet senast den 31 december 2000, på grundval av den förväntade tekniska utvecklingen, erfarenheterna av driften av förbränningsanläggningar samt miljökraven.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Syftet med detta direktiv är att fastställa åtgärder och förfaranden för att förhindra eller, om detta inte är möjligt, i möjligaste mån minska de skadliga effekterna på miljön från förbränning av farligt avfall, särskilt föroreningen av

luft, mark, ytvatten och grundvatten och de därmed sammanhängande hälsoriskerna, och att i detta syfte införa och upprätthålla lämpliga driftvillkor och gränsvärden för utsläpp från förbränningsanläggningar för farligt avfall inom gemenskapen.

2. Detta direktiv gäller utan att detta påverkar andra gällande gemenskapsbestämmelser, särskilt vad avser avfall och skyddet för arbetstagares hälsa och säkerhet vid förbränningsanläggningar.

Artikel 2

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. *farligt avfall*: fast eller flytande avfall enligt definitionen i artikel 1.4 i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽¹⁾.

Följande typer av farligt avfall skall emellertid undantas från detta direktivs räckvidd:

— Brännbart flytande avfall som innehåller spillolja enligt definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor⁽²⁾, förutsatt att det uppfyller följande kriterier:

i) Massainnehållet av polyklorerade aromatiska kolväten, t. ex. polyklorerade bifenyl (PCB) eller pentaklorfenol (PCP), får inte överstiga de koncentrationer som anges i gällande gemenskapsbestämmelser.

ii) Sådant avfall får inte vara farligt genom att det innehåller andra beståndsdelar som finns i bilaga 2 till direktiv 91/689/EEG i mängder eller i koncentrationer som är oförenliga med uppnåendet av de mål som fastställs i artikel 4 i direktiv 75/442/EEG.

iii) Det effektiva värmevärdet skall uppgå till minst 30 MJ per kg.

— Brännbart flytande avfall som inte kan orsaka andra utsläpp i rökgasen från förbränningen än utsläppen från förbränning av sådan gasolja som definieras i artikel 1.1 i direktiv 75/716/EEG⁽³⁾ eller högre koncentrationer av utsläppen än sådana som härrör från förbränning av gasolja enligt denna definition.

⁽¹⁾ EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 20.

⁽²⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 23. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

⁽³⁾ Rådets direktiv 75/716/EEG av den 24 november 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT nr L 307, 27.11.1975, s. 22). Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

- Farligt avfall som härrör från prospektering och exploatering av olje- och gasfyndigheter från oljeplattformar och som förbränns ombord.
 - Kommunalt avfall som omfattas av direktiven 89/369/EEG⁽¹⁾ och 89/429/EEG⁽²⁾.
 - Avloppsslam från behandling av kommunalt avloppsvatten som inte är farligt genom att det innehåller beståndsdelar som finns i bilaga 2 till direktiv 91/689/EEG i sådana mängder eller koncentrationer, definierade av medlemsstaterna i avvaktan på upprättandet av den förteckning över farligt avfall som avses i artikel 1.4 i det direktivet, som är oförenliga med uppnåendet av de mål som anges i artikel 4 i direktiv 75/442/EEG. Detta undantag påverkar inte tillämpningen av direktiv 86/278/EEG⁽³⁾.
2. *förbränningsanläggning*: varje teknisk inrättning som används till förbränning genom oxidation av farligt avfall med eller utan utnyttjande av den värme som alstras, inklusive förbehandling och pyrolys eller andra termiska behandlingsprocesser, t. ex. plasmaprocess, i den mån som produkterna därav sedan förbränns. Detta inbegriper anläggningar som förbränner sådant avfall som normalt bränsle eller som tillägsbränsle i en industriprocess.
- Denna definition omfattar hela anläggningen och det tillhörande området, inklusive utrymmen för avfallsmottagning, lagring och förbehandling, förbränningsugnen, avfall från denna, system för bränsle- och lufttillförsel, utrustning för behandling av rökgaser och avloppsvatten samt utrustning och system för styrning av förbränningen och fortlöpande registrering och övervakning av förbränningsförhållandena.
- Följande anläggningar omfattas inte av denna definition:
- Förbränningsanläggningar för djurkroppar eller slaktavfall.
 - Förbränningsanläggningar för smittsamt kliniskt avfall, förutsatt att sådant avfall inte är farligt genom att det innehåller andra beståndsdelar som finns i bilaga 2 till direktiv 91/689/EEG.
 - Kommunala avfallsförbränningsanläggningar som även bränner smittsamt kliniskt avfall som inte är blandat med sådant annat avfall som är farligt genom att det har någon av de egenskaper som förtecknas i bilaga 3 till direktiv 91/689/EEG.
3. *ny förbränningsanläggning*: en anläggning för vilken drifttillståndet beviljas den dag som anges i artikel 18.1 eller senare.
4. *befintlig förbränningsanläggning*: en anläggning för vilken det ursprungliga drifttillståndet beviljas före den dag som anges i artikel 18.1.
5. *gränsvärde för utsläpp*: den masskoncentration av förorenande ämnen i utsläpp från anläggningar som inte får överskridas under en viss period.
6. *operatör*: varje fysisk eller juridisk person som driver en förbränningsanläggning, eller som har eller till vilken har delegerats den ekonomiska beslutanderätten över anläggningen.

Artikel 3

1. Det tillstånd som avses i artiklarna 9 och 10 i direktiv 75/442/EEG, i artikel 11 i det direktivet kompletterad genom artikel 3 i direktiv 91/689/EEG, samt i artikel 3 i direktiv 84/360/EEG skall beviljas endast om det av ansökan framgår att förbränningsanläggningen är konstruerad, utrustad och kommer att drivas på ett sådant sätt att lämpliga förebyggande åtgärder mot förorening av miljön kommer att vidtas och att de krav som fastställs i artikel 5–12 i detta direktiv kommer att uppfyllas.

2. I det tillstånd som de behöriga myndigheterna lämnar skall det uttryckligen anges vilka typer och mängder av farligt avfall som får behandlas i förbränningsanläggningen samt förbränningsanläggningens totala kapacitet.

3. För en anläggning som inte i första hand är avsedd för förbränning av farligt avfall men som tillförs farligt avfall (samförbränning) som avger värme som inte överstiger 40 % av den totala värme som i varje driftögonblick frigörs i anläggningen skall åtminstone följande artiklar gälla:

— Artikel 1–5.

— Artikel 6.1 och 6.5.

— Artikel 7, inklusive bestämmelserna om de mätningar som avses i artiklarna 10 och 11.

— Artikel 9.

— Artiklarna 12, 13 och 14.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/369/EEG av den 8 juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar (EGT nr L 163, 14.6.1989, s. 32).

⁽²⁾ Rådets direktiv 89/429/EEG av den 21 juni 1989 om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar (EGT nr L 203, 15.7.1989 s. 50).

⁽³⁾ Rådets direktiv 86/278/EEG av den 12 juni 1986 om skyddet av miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket (EGT nr L 181, 4.7.1986, s. 6). Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

4. Tillstånd till samförbränning enligt punkt 3 skall beviljas endast om det i ansökan visas att

— förbränningsugnarna för farligt avfall är belägna och matas på ett sådant sätt att förbränningen blir så fullständig som möjligt,

— bestämmelserna i artikel 7 kommer att följas enligt beräkningar i enlighet med bilaga 2.

I tillståndet skall uttryckligen förtecknas vilka typer och mängder av farligt avfall som får samförbrännas i anläggningen. Dessutom skall det anges det minsta och det högsta flödet av sådant farligt avfall, avfallets lägsta och högsta värmevärde samt största innehåll av förorenande ämnen, t. ex. PCB, PCP, klor, fluor, svavel och tungmetaller.

Resultaten av de mätningar som utförs inom sex månader efter idrifttagandet, under ogynnsammast tänkbara förhållanden, skall visa att bestämmelserna i artikel 7 följs. De behöriga myndigheterna kan för denna period bevilja undantag från den procentsats som föreskrivs i punkt 3.

Artikel 4

Ansökningar om tillstånd och de behöriga myndigheternas beslut om dessa samt resultaten av den övervakning som avses i artikel 11 i detta direktiv skall göras tillgängliga för allmänheten i enlighet med rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽¹⁾.

Artikel 5

1. Operatören skall vidta alla nödvändiga åtgärder avseende leveransen och mottagandet av avfall i syfte att förhindra eller, om detta inte är möjligt, i möjligaste mån minska negativa effekter på miljön, i synnerhet förorening av luft, mark, yt- och grundvatten, samt minska hälsoriskerna. Sådana åtgärder skall minst omfatta de krav som fastställs i punkterna 2 och 3.

2. Innan avfallet tas emot på förbränningsanläggningen skall operatören ha tillgång till en beskrivning av avfallet som omfattar

— den fysikaliska och, i möjligaste mån, den kemiska sammansättningen av avfallet samt alla andra uppgifter som krävs för att det skall vara möjligt att bedöma dess lämplighet för den avsedda förbränningsprocessen,

— avfallets farliga egenskaper, de ämnen med vilka det inte får blandas och de försiktighetsåtgärder som skall vidtas vid hanteringen av avfallet.

3. Innan avfallet tas emot på förbränningsanläggningen skall operatören åtminstone vidta följande åtgärder:

— Bestämma avfallets massa.

— Kontrollera de handlingar som krävs enligt direktiv 91/689/EEG och, i förekommande fall, de som krävs enligt rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen⁽²⁾ och enligt bestämmelserna om farligt gods.

— Ta representativa prover, om det inte är olämpligt, helst före lossning, för att kontrollera att avfallet överensstämmer med den beskrivning som avses i punkt 2 och för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att identifiera det behandlade avfallets art. Dessa prover skall bevaras i minst en månad efter förbränningen.

4. De behöriga myndigheterna får bevilja undantag från punkterna 2 och 3 för industrianläggningar och företag som förbränner sitt eget avfall på platsen för produktionen av avfallet, förutsatt att samma skyddsnivå upprätthålls.

Artikel 6

1. Anläggningar för förbränning av farligt avfall skall drivas så att förbränningen blir så fullständig som möjligt. För att uppnå detta kan det bli nödvändigt att använda lämpliga metoder för förbehandling av avfallet.

2. Alla förbränningsanläggningar skall vara konstruerade och utrustade samt drivas på ett sådant sätt att temperaturen hos de rökgaser som produceras vid förbränningen av det farliga avfallet efter den sista inblåsningen av förbränningsluft höjs på ett kontrollerat och homogent sätt även under ogynnsammast tänkbara förhållanden till minst 850 °C, mätt vid eller nära förbränningskammarens innervägg, i minst två sekunder i närvaro av minst 6 % syre. Vid förbränning av farligt avfall som innehåller mer än 1 % organiska halogenföreningar, uttryckt som klor, skall temperaturen höjas till minst 1 100 °C.

Om förbränningsugnen matas endast med flytande farligt avfall eller med en blandning av gasformiga ämnen och

⁽¹⁾ EGT nr L 158, 23.6.1990, s. 56.

⁽²⁾ EGT nr L 30, 6.2.1993, s. 1.

pulvriserade fasta ämnen från en förberedande värmebehandling av farligt avfall under syrebrist och om de gasformiga ämnena står för mer än 50 % av all värme som frigörs, skall syrehalten efter den sista inblåsningen av förbränningsluft uppgå till minst 3 %.

3. Alla förbränningsanläggningar skall utrustas med brännare som automatiskt slås på när temperaturen hos förbränningsgaserna efter den sista inblåsningen av förbränningsluft sjunker under gällande minimitemperatur enligt punkt 2. Sådana brännare skall även användas under igångkörnings- och avställningsoperationer för att säkerställa att gällande minimitemperatur upprätthålls så länge som obränt avfall finns i förbränningskammaren.

Under igångkörning och avställning eller när temperaturen hos förbränningsgaserna sjunker under gällande minimitemperatur enligt punkt 2, får brännarna inte matas med bränsle som kan orsaka större utsläpp än de som produceras vid förbränning av gasolja enligt definitionen i artikel 1.1 i direktiv 75/716/EEG, flytande gas eller naturgas.

Det skall finnas ett system som förhindrar matning med farligt avfall

— vid igångkörning, till dess att den fastställda lägsta förbränningsstemperaturen har uppnåtts,

— närhelst den fastställda lägsta förbränningsstemperaturen inte upprätthålls,

— närhelst de kontinuerliga mätningar som krävs enligt artikel 11.1 a visar att något gränsvärde för utsläpp har överskridits till följd av störningar eller felfunktioner hos reningsutrustningen.

4. De behöriga myndigheterna får för vissa typer av farligt avfall tillåta andra krav än de som fastställs i punkt 2, förutsatt att kraven framgår av tillståndet. För sådana tillstånd gäller att minst bestämmelserna i artikel 7 skall följas och att de mängder dioxiner och furaner som släpps ut högst uppgår till de värden som erhålls vid tillämpning av de krav som fastställs i punkt 2 i denna artikel.

Alla driftvillkor som fastställs enligt bestämmelserna i denna punkt samt resultaten av de kontroller som görs skall meddelas kommissionen som del av den information som skall lämnas enligt artikel 17.

5. Under driften av förbränningsanläggningen får följande gränsvärden för halten av kolmonoxid (CO) inte överskridas i förbränningsgaserna:

a) 50 mg/m³ i förbränningsgas beräknat som dygnsmedelvärde.

b) 150 mg/m³ i förbränningsgas vid minst 95 % av alla mätningar som bestäms som tiominutersmedelvärden eller 100 mg/m³ i förbränningsgas vid alla mätningar som bestäms som halvtimmesmedelvärden och som görs under någon 24-timmarsperiod.

6. Alla förbränningsanläggningar skall vara konstruerade och utrustade samt drivas på ett sådant sätt som förhindrar att utsläpp till luft ger betydande luftförorening i marknivå. Särskilt skall rökgas släppas ut på ett kontrollerat sätt genom en skorsten.

Skorstenshöjden skall beräknas på ett sådant sätt att miljön och människors hälsa skyddas.

Artikel 7

1. Förbränningsanläggningar skall vara konstruerade och utrustade samt drivas på ett sådant sätt att åtminstone följande gränsvärden för utsläpp inte överskrids i rökgaserna:

a) Dygnsmedelvärden:

1. Total softmängd	10 mg/m ³
2. Gasformiga organiska ämnen och ångor av organiska ämnen, uttryckt som totalt organiskt kol	10 mg/m ³
3. Väteklorid (HCL)	10 mg/m ³
4. Vätefluorid (HF)	1 mg/m ³
5. Svaveldioxid (SO ₂)	50 mg/m ³

b) Halvtimmesmedelvärden

	A	B
1. Total softmängd	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Gasformiga organiska ämnen och ångor av organiska ämnen, uttryckt som totalt organiskt kol	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Väteklorid (HCL)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Vätefluorid (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Svaveldioxid (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Alla medelvärden under en provtagningstid om minst 30 minuter och högst åtta timmar:

1. Kadmium och kadmiumföreningar, uttryckt som kadmium (Cd)	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Totalt} \\ 0,05 \text{ mg/m}^3(*) \\ 0,1 \text{ mg/m}^3(**) \end{array} \right.$
2. Tallium och talliumföreningar, uttryckt som tallium (Tl)	
3. Kvicksilver och kvicksilverföreningar, uttryckt som kvicksilver (Hg)	$\left\{ \begin{array}{l} 0,05 \text{ mg/m}^3(*) \\ 0,1 \text{ mg/m}^3(**) \end{array} \right.$

4. Antimon och antimonföreningar, uttryckt som antimon (Sb)
5. Arsenik och arsenikföreningar, uttryckt som arsenik (As)
6. Bly och blyföreningar, uttryckt som bly (Pb)
7. Krom och kromföreningar, uttryckt som krom (Cr)
8. Kobolt och koboltföreningar, uttryckt som kobolt (Co)
9. Koppar och kopparföreningar, uttryckt som koppar (Cu)
10. Mangan och manganföreningar, uttryckt som mangan (Mn)
11. Nickel och nickelföreningar, uttryckt som nickel (Ni)
12. Vanadium och vanadiumföreningar, uttryckt som vanadium (V)
13. Tenn och tennföreningar, uttryckt som tenn (Sn)

Totalt
0,5 mg/m³(*)
1 mg/m³(**)

Dessa genomsnittsvärden omfattar även utsläpp av den aktuella tungmetallen eller tungmetallföreningen i form av gas eller ånga.

(*) Nya anläggningar.

(**) Befintliga anläggningar.

2. Utsläppet av dioxiner och furaner skall minskas med den mest avancerade tekniken. Senast från och med den 1 januari 1977 får inget medelvärde som uppmäts under en provtagningstid om minst 30 minuter och högst åtta timmar överskrida ett gränsvärde på 0,1 ng/m³, om inte kommissionen senast sex månader före denna dag har fastställt harmoniserade mätmetoder på gemenskapsnivå i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 16. Detta gränsvärde definieras som summan av koncentrationerna av de enskilda dioxinerna och furanerna värderade i enlighet med bilaga 1.

Innan detta gränsvärde träder i kraft skall medlemsstater använda nämnda värde som riktvärde.

3. Resultaten av de mätningar som gjorts för att kontrollera att de gränsvärden och riktvärden som fastställs i artikel 6 och i denna artikel inte överskrider skall omräknas till de förhållanden som anges i artikel 11.2.

4. Om farligt avfall samförbränns i enlighet med artikel 3.3 skall bestämmelserna i artikel 6.5 och punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel gälla endast för de delar av rökgasen som produceras vid förbränningen av det farliga avfallet, enligt de kriterier som fastställs i bilaga 2.

Lämpliga gränsvärden och riktvärden för utsläpp av de aktuella föroreningarna i rökgasen från sådana anläggningar som avses i artikel 3.3 skall fastställas i enlighet med bilaga 2.

Artikel 8

1. För utsläpp av avloppsvatten från en förbränningsanläggning krävs tillstånd från de behöriga myndigheterna.

2. Utsläpp till vattenmiljön av vattenhaltigt avfall som uppkommer vid rening av rökgaser skall i möjligaste mån begränsas.

Om tillståndet innehåller en särskild bestämmelse härom får vattenhaltigt avfall släppas ut efter separat behandling på följande villkor:

— Kraven i gällande gemenskapsbestämmelser, nationella bestämmelser och lokala bestämmelser skall vara uppfyllda vad avser gränsvärden för utsläpp.

— Massan tungmetaller, dioxiner och furaner i sådant vattenhaltigt avfall i förhållande till mängden farligt avfall som behandlas skall minskas på ett sådant sätt att den mängd som får släppas ut till vatten är mindre än den mängd som får släppas ut till luft.

3. Utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 2 skall rådet på förslag från kommissionen inom två år från ikraftträdandet av detta direktiv fastställa en uppsättning särskilda gränsvärden för föroreningar i sådant avloppsvatten från reningen av rökgaserna som skall släppas ut.

4. Förbränningsanläggningar och tillhörande lagringsområden för farligt avfall skall vara utformade och skall drivas på ett sådant sätt att utsläpp av föroreningar till mark och grundvatten förebyggs i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 80/68/EEG av den 17 december 1979 om skydd för grundvatten mot förorening genom vissa farliga ämnen⁽¹⁾. Det skall dessutom finnas kapacitet att lagra regnvatten från förbränningsanläggningens område samt vatten som förorenats i samband med spill eller brandsläckning. Denna lagringskapacitet skall vara sådan att vattnet vid behov kan kontrolleras och behandlas innan det släpps ut.

Artikel 9

1. Restprodukter från driften av förbränningsanläggningen skall återvinnas eller bortskaffas i enlighet med direktiven 75/442/EEG och 91/689/EEG. Detta kan kräva förbehandling av restprodukterna. Sådana restprodukter skall hållas åtskilda till dess att beslut fattats om återvinning eller bortskaffande. För att sådana förfaranden ytterligare skall underlättas skall lämplig teknik användas.

2. Transport och tillfällig lagring av torra restprodukter i form av stoft, t. ex. pannaska och torra restprodukter från behandlingen av rökgaser, skall ske i slutna behållare.

⁽¹⁾ EGT nr L 20, 26.1.1980, s. 43. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

3. Den värme som alstras vid förbränningsprocessen bör i möjligaste mån utnyttjas.

4. Innan beslut fattas om hur restprodukterna från förbränningen skall bortskaffas eller återvinnas, skall lämpliga analyser göras för att fastställa de olika förbränningsrestprodukternas fysikaliska och kemiska egenskaper samt förorenande effekter. Analyserna skall i synnerhet avse den lösliga fraktionen och tungmetaller.

Artikel 10

1. Kraven för de mätningar som utförs för att i enlighet med artikel 11 övervaka de parametrar, förhållanden och koncentrationer av föroreningar som är relevanta för förbränningsprocessen skall anges i det tillstånd som utfärdas av de behöriga myndigheterna, i de villkor som gäller detta tillstånd eller i de tillämpliga generella bindande bestämmelserna om mätkrav.

2. Tillståndet skall beviljas endast om ansökan visar att de föreslagna mätmetoderna överensstämmer med bilaga 3. Konfidensintervallsvärdena (95 %) vid de gränsvärden för utsläpp som anges i artikel 6.5 a och artikel 7.1 a nummer 1, 2, 3 och 5 får inte överskrida de värden som anges i bilaga 3 punkt 4.

Installationen och driften av den automatiska övervakningsutrustningen skall omfattas av kontroll och av en årlig provning.

3. I det tillstånd som utfärdas av de behöriga myndigheterna, i de villkor som bifogas detta tillstånd eller i de tillämpliga generella bindande bestämmelserna om provtagnings- och mätmetoder skall det anges vilka provtagnings- och mättingsförfaranden som skall användas för att kravet på periodiska mätningar av varje förorenande ämne skall uppfyllas samt provtagnings- och mätpunkternas placering.

Kraven för periodiska mätningar skall fastställas av de behöriga myndigheterna i enlighet med bilaga 3.

Artikel 11

1. Följande mätningar skall utföras i enlighet med bilaga 3 på förbränningsanläggningen:

a) Kontinuerliga mätningar av de ämnen som avses i artikel 6.5 och artikel 7.1 a och 7.1 b.

b) Kontinuerliga mätningar av följande processparametrar:

— Den temperatur som avses i artikel 6.2 och 6.4.

— Syrehalten, trycket, temperaturen och halten vattenånga i rökgasen.

c) Minst två mätningar per år av de ämnen som avses i artikel 7.1c och 7.2. Under de första tolv driftmånaderna skall emellertid en mätning göras varannan månad.

d) Rökgasens uppehållstid, relevanta minimitemperatur och syrehalt i enlighet med artikel 6.2 och 6.4 skall vara föremål för lämplig kontroll minst en gång i samband med idrifttagandet av anläggningen och under ogynnsammast tänkbara driftförhållanden.

Kontinuerlig mätning av vätefluorid får underlåtas om sådan behandling av väteklorid sker som säkerställer att gränsvärdet för utsläpp enligt artikel 7.1 a 3 och 7.1 b 3 inte överskrids. I detta fall skall utsläppet av vätefluorid vara föremål för periodiska mätningar.

Kontinuerlig mätning av halten vattenånga är inte nödvändig, förutsatt att rökgasprovet torkas innan utsläppen analyseras.

Mätningar av de föroreningar som förtecknas i artikel 7.1 är inte nödvändiga, om tillståndet endast omfattar förbränning av sådant farligt avfall som inte kan orsaka medelvärden för dessa föroreningar som är högre än 10 % av de gränsvärden för utsläpp som fastställs i artikel 7.1.

I enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 16 skall kommissionen, så snart som lämpliga mätmetoder finns tillgängliga inom gemenskapen, fastställa den dag från och med vilken kontinuerliga mätningar av de ämnen som avses i artikel 7.1 c och 7.2 skall göras i enlighet med bilaga 3.

2. Resultaten av de mätningar som görs för att kontrollera att de gränsvärden och riktvärden som fastställs i artiklarna 6 och 7 följs skall räknas om till följande standardförhållanden:

— Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre, torr gas.

— Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 3 % syre, torr gas, när det gäller förbränning av enbart spillolja enligt direktiv 75/439/EEG.

Om farligt avfall förbränns med syretillförsel, kan resultaten av mätningarna standardiseras vid en syrehalt som fastställs av de behöriga myndigheterna och som speglar de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet. I fall som omfattas av artikel 3.3 skall resultaten av mätningarna standardiseras vid en total syrehalt beräknad enligt bilaga 2.

Om utsläppen av föroreningar minskas genom behandling av rökgasen, skall omräkningen vad avser syrehalten enligt första stycket utföras endast om den syrehalt som mäts upp under den period då mätningen av den aktuella föroreningen sker överskrider gällande standardsyrehalt.

3. Gränsvärdena för utsläpp följs om

- inte något av dygnsmedelvärdena överskrider de gränsvärden för utsläpp som fastställs i artikel 6.5 a och artikel 7.1 a, och

antingen alla halvtimmesmedelvärdena under året inte överskrider de gränsvärden för utsläpp som fastställs i kolumn B i artikel 7.1 b,

eller 97 % av halvtimmesmedelvärdena under året inte överskrider de gränsvärden som fastställs i artikel 7.1 b,

- inte något av medelvärdena under den provtagningstid som fastställs i artikel 7.1 c överskrider de gränsvärden som fastställs där,

- bestämmelserna i artikel 6.5 b följs.

De medelvärden som fastställs under de perioder som avses i artikel 12.2 skall inte beaktas vid bedömningen av överensstämmelse.

Halvtimmesmedelvärden och 10-minutersmedelvärden skall bestämmas inom den effektiva drifttiden (inklusive igångkörnings- och avställningsperioder när farligt avfall förbränns) på grundval av de uppmätta värdena efter det att konfidensintervallsvärdet enligt punkt 4 i bilaga 3 har dragits ifrån. Dygnsmedelvärdena skall bestämmas på grundval av sådana validerade medelvärden.

Medelvärdena under provtagningstiden och, när periodiska mätningar görs av vätefluorid, medelvärdena för vätefluorid skall bestämmas i enlighet med kraven i artikel 10.3.

Artikel 12

1. Om de mätningar som gjorts skulle visa att de gränsvärden för utsläpp som fastställs i detta direktiv har överskridits skall de behöriga myndigheterna underrättas omedelbart. Så länge gränsvärdena inte kan hållas skall den berörda anläggningen inte tillföras farligt avfall, och matningen med sådant avfall skall inte återupptas förrän de behöriga myndigheterna lämnar tillstånd till det.

2. De behöriga myndigheterna skall fastställa den längsta tillåtna tid i samband med tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar eller felfunktioner i reningsutrustning eller mätutrustning, under vilken de koncentrationer som släpps ut till luften av de aktuella ämnena får överskrida de fastställda gränsvärdena. Anläggningen skall inte under några omständigheter fortsätta att förbränna farligt avfall under en oavbruten period som överstiger fyra timmar. Dessutom skall den sammanlagda drifttiden under sådana förhållanden under ett år understiga 60 timmar.

I händelse av ett haveri skall operatören begränsa eller upphöra med driften snarast möjligt till dess att normal drift kan återupptas. I anläggningar som omfattas av artikel 3.3 skall matning med farligt avfall stoppas.

Den totala mängden stoft i utsläppen skall inte under några omständigheter överstiga 150mg/m³ uttryckt som halvtimmesmedelvärde. Inte heller får det gränsvärde som fastställs i artikel 7.1 a 2 och 7.1 b 2 överskridas. Alla övriga villkor som avses i artikel 6 skall uppfyllas.

Artikel 13

1. Bestämmelserna i detta direktiv skall inom tre år och sex månader efter den dag som fastställs i artikel 18.1 gälla för befintliga förbränningsanläggningar.

2. Operatören får emellertid inom sex månader efter den dag som fastställs i artikel 18.1 underrätta de behöriga myndigheterna om att den befintliga anläggningen inte kommer att vara i drift under mer än 20 000 timmar under högst 5 år från och med dagen för underrättelsen innan den definitivt läggs ned. I detta fall skall bestämmelserna i punkt 1 inte gälla.

Artikel 14

Senast den 31 december 2000 skall kommissionen, särskilt mot bakgrund av den förväntade utvecklingen av tekniken, erfarenheterna av driften av anläggningar och miljökraven, lämna rådet en rapport på grundval av erfarenheterna av tillämpningen av direktivet och på grundval av de framsteg som har gjorts vad beträffar metoder att kontrollera utsläpp, tillsammans med förslag till omprövning av gränsvärdena för utsläpp och de därmed sammanhängande bestämmelser som nämns i detta direktiv.

Gränsvärden för utsläpp som fastställs i samband med sådan omprövning skall inte gälla för befintliga förbränningsanläggningar före den 31 december 2006.

Artikel 15

Kommissionen skall i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 16 anta de ändringar som krävs för att anpassa artikel 10–12 och bilaga 1–3 till den tekniska utvecklingen.

Artikel 16

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som består av företrädare för medlemsstaterna och som har en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med

hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen.

Medlemsstaternas röster i kommittén skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.

3. a) Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.
- b) Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom tre månader från det att förslaget har mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas, såvida inte rådet med enkel majoritet har avvisat förslaget.

Artikel 17

Rapporterna om genomförandet av detta direktiv skall utarbetas i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 5 i direktiv 91/692/EEG. Den första rapporten skall omfatta den första hela treårsperioden efter detta direktivs ikraftträdande.

Artikel 18

1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 1996 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall omedelbart underrätta kommissionen härom.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 19

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 20

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 16 december 1994.

På rådets vägnar

A. MERKEL

Ordförande

BILAGA 1

EKVIVALENSFAKTORER FÖR DIOXINER OCH DIBENSOFURANER

Vid bestämning av det samlade värde som avses i artikel 7.2 måste massakoncentrationerna av följande dioxiner och dibensofuraner multipliceras med följande ekvivalensfaktorer innan de adderas (med användning av begreppet toxiska ekvivalenter).

		<i>Toxisk ekvivalensfaktor</i>
2,3,7,8	— Tetraklordibensodioxin (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— Pentaklordibensodioxin (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklordibensodioxin (HpCDD)	0,01
	— Oktaklordibensodioxin (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetraklordibensofuran (TCDF)	0,1
2,3,7,8	— Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklordibensofuran (HpCFD)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptaklordibensofuran (HpCFD)	0,01
	— Oktaklordibensofuran (OCDF)	0,001

BILAGA 2

BESTÄMNING AV GRÄNSVÄRDEN OCH RIKTVÄRDEN FÖR UTSLÄPP VID SAMFÖRBRÄNNING AV FARLIGT AVFALL

Gräns- eller riktvärde för varje aktuellt förorenande ämne och för kolmonoxid i den rökgas som produceras vid samförbränning av farligt avfall skall beräknas på följande sätt:

$$\frac{V_{\text{avfall}} \times C_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}}} = C$$

V_{avfall} : den volym rökgas som produceras vid förbränning av farligt avfall beräknad endast på grundval av det avfall som har det lägsta värmevärde som anges i tillståndet och omräknat till de förhållanden som anges i artikel 11.2.

Om den värme som frigörs vid förbränningen av farligt avfall uppgår till mindre än 10 % av den totala värme som frigörs i anläggningen, skall V_{avfall} beräknas på grundval av en (fiktiv) kvantitet avfall som vid förbränning skulle motsvara 10 % av en fastställd total mängd frigjord värme.

C_{avfall} : gränsvärden fastställda för anläggningar som är avsedda för förbränning av endast farligt avfall (minst de gränsvärden och riktvärden för utsläpp av förorenande ämnen och kolmonoxid som fastställs i artikel 7.1 och 7.2 samt artikel 6.5).

V_{proc} : den volym rökgas som produceras vid anläggningens process, inklusive förbränningen av de tillåtna bränslen som normalt används i anläggningen (farligt avfall undantaget), beräknad på grundval av de syrehalter till vilka utsläppen måste räknas om enligt gemenskapsbestämmelser eller nationella bestämmelser. I avsaknad av bestämmelser för detta slags anläggning skall den faktiska syrehalten i rökgasen användas, utan spädning genom tillförsel av sådan luft som inte krävs för förbränningen. De övriga förhållandena som värdena skall räknas om till anges i artikel 11.2.

C_{proc} : gränsvärden för utsläpp av de aktuella föroreningarna och kolmonoxiden i rökgasen från anläggningar som uppfyller bestämmelserna i nationella lagar och andra författningar för sådana anläggningar när dessa bränner de normalt tillåtna bränslena (farligt avfall undantaget). I avsaknad av sådana bestämmelser används de gränsvärden för utsläpp som anges i tillståndet. I avsaknad av sådana värden i tillståndet används de faktiska massakoncentrationerna.

C : samlat gränsvärde eller riktvärde för utsläpp av kolmonoxid och de aktuella föroreningarna, som ersätter de gränsvärden och riktvärden för utsläpp som fastställs i artikel 6.5 och i artikel 7.1 och 7.2. Den samlade syrehalt som skall ersätta syrehalten i samband med omräkningarna enligt artiklarna 6 och 7 beräknas på grundval av ovanstående syrehalt med hänsyn till delvolymerna.

Hänsyn skall inte tas till föroreningar och kolmonoxid som inte produceras direkt vid förbränningen av farligt avfall eller vid förbränningen av bränslen (t. ex. från material som krävs för produktion eller från produkter) och inte heller till kolmonoxid som produceras direkt vid sådan förbränning om

- de högre kolmonoxidkoncentrationerna i förbränningsgasen krävs för produktionsprocessen, och
- C_{avfall} (enligt definitionen ovan) för dioxiner och furaner är uppfylld.

Under alla omständigheter skall det samlade gränsvärdet för utsläpp (C), med hänsyn till det farliga avfall som får samförbrännas, beräknas på ett sådant sätt att utsläppen till miljön minimeras.

*BILAGA 3***MÄTMETODER**

1. Mätningar för bestämningen av koncentrationer av luftförorenande ämnen i rökkanaler måste vara representativa.
2. Provtagning och analys av alla föroreningar inklusive dioxiner och furaner samt referensmätmetoder för att kalibrera automatiska mätsystem skall utföras enligt CEN-standarder som har utarbetats på kommissionens begäran. I väntan på utarbetandet av dessa CEN-standarder skall nationella standarder gälla.
3. Förfaranden för att övervaka dioxiner och furaner får endast godkännas om detektionsgränsen för provtagningen och analysen av de enskilda dioxinerna och furanerna är tillräckligt låg för att ge ett meningsfullt resultat uttryckt i toxicitetskvivalenter.
4. Konfidensintervallsvärdena (95 %) vid gränsvärdena för utsläpp skall inte överskrida följande procentandelar av gränsvärdena:

Kolmonoxid (artikel 6.5 a):	10 %
Svaveldioxid (artikel 7.1 a 5):	20 %
Samlad stoftmängd (artikel 7.1 a 1):	30 %
Samlad mängd organiskt kol (artikel 7.1 a 2):	30 %
Väteklorid (artikel 7.1 a 3):	40 %
